

Προσφυγή της Associazione Produttori Olivicoli Laziali — APOL — κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 20 Μαρτίου 2000

(Υπόθεση T-61/00)

(2000/C 135/47)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Associazione Produttori Olivicoli Laziali — APOL, εκπροσωπούμενη από τους Emilio Cappelli, Paolo De Caterini, Fabio Lepri και Romano Vaccarella, δικηγόρους Ρώμης, άσκησε στις 20 Μαρτίου 2000 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει, βάσει του άρθρου 230 (πρώην 173), δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, την απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ε (1999) 4561, της 14ης Δεκεμβρίου 1999, και, συνακόλουθα, να μην εφαρμόσει, καθόσον είναι αναγκαίο, τα ενδεχομένως υφιστάμενα προγενέστερα ή άλλα συναφή μέτρα,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Αντικείμενο της παρούσας προσφυγής είναι η απόφαση της Επιτροπής Ε (1999) 4561, της 14ης Δεκεμβρίου 1999, με την οποία καταργήθηκε η ενίσχυση που είχε χορηγηθεί στην προσφεύγουσα, ένωση παραγωγών του Λατίου, με την απόφαση Ε (84) 1100/293. Υπενθυμίζεται συναφώς ότι τον Μάρτιο 1983 η προσφεύγουσα υπέβαλε νομότυπα στην Επιτροπή, μέσω της Περιφέρειας του Λατίου και του Υπουργείου Γεωργίας, αίτηση χορηγήσεως κοινοτικών και εθνικών ενισχύσεων για την κατασκευή εγκαταστάσεως αποθηκέυσεως, συσκευασίας και εμπορίας ελαιολάδου, κατ' εφαρμογή του κανονισμού (ΕΟΚ) 355/77 του Συμβουλίου, της 15ης Φεβρουαρίου 1977, περί κοινής δράσεως για τη βελτίωση των συνθηκών μεταποιήσεως και εμπορίας των γεωργικών προϊόντων⁽¹⁾.

Μετά την ολοκλήρωση των εγκαταστάσεων όμως, η προσφεύγουσα αντιμετώπισε αμέσως δυσκολίες ως προς την οικονομικά συμφέρουσα διαχείρισή τους, λόγω της χλιαρής ανταποκρίσεως των μελών της στις προσφερόμενες προοπτικές εμπορίας. Επιπλέον, είχαν αλλάξει εν τω μεταξύ ριζικά οι συνθήκες της αγοράς. Από την ελαιουργική περίοδο 1991/92 πάντως οι εγκαταστάσεις λειτουργούσαν με χαμηλούς ρυθμούς κατά τακτά διαστήματα. Υπ' αυτές τις συνθήκες η προσφεύγουσα αποφάσισε το καλοκαίρι του 1994 να επιδιώξει συνεργασία με ιδιωτική επιχείρηση.

Λόγω ορισμένων δυσκολιών με τον συνεργάτη αυτό, διορίστηκε τελικά, κατόπιν δικαστικής αποφάσεως, διαχειριστής, κατά του οποίου ασκήθηκε, λόγω της συμπεριφοράς του, ποινική δίωξη. Όλες οι περιστάσεις αυτές επηρέασαν κατ' ανάγκη αρνητικά την επιχειρηματική δραστηριότητα της προσφεύγουσας.

Προς στήριξη των αιτημάτων της η προσφεύγουσα ισχυρίζεται τα εξής:

- Η Επιτροπή, καταλογίζοντας στην προσφεύγουσα το «αντικειμενικό γεγονός» ότι ουδέποτε πραγματοποίησε «παραγωγή που να έχει οικονομική σημασία», δεν έλαβε υπόψη ότι η προσφεύγουσα τελούσε σε κατάσταση ανωτέρας βίας.
- Ελλιπείς και αντιφατικές αιτιολογίες και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.
- Παράβαση και εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 355/77, καθόσον ιδίως μπορεί να αμφισβητηθεί κατά πόσον είναι ορθή η ερμηνεία της διατάξεως αυτής υπό την έννοια ότι η κοινοτική χρηματοδότηση ανακαλείται αυτόματα, σε περίπτωση ανακλήσεως της εθνικής ενισχύσεως, η οποία αποφασίζεται χωρίς καμία διαβούλευση με τον άλλο οργανισμό επιδοτήσεως.

⁽¹⁾ ΕΕ 03/017, σ. 149.

Προσφυγή της Associazione Italiana Produttori Olivicoli — AIPO — κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 20 Μαρτίου 2000

(Υπόθεση T-62/00)

(2000/C 135/48)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Associazione Italiana Produttori Olivicoli — AIPO, εκπροσωπούμενη από τους Emilio Cappelli, Paolo De Caterini, Fabio Lepri και Romano Vaccarella, δικηγόρους Ρώμης, άσκησε στις 20 Μαρτίου 2000 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει, βάσει των άρθρων 230 (πρώην 173) και 231 (πρώην 174) της Συνθήκης ΕΚ, την απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ε (1999) 4559, της 14ης Δεκεμβρίου 1999, και, συνακόλουθα, να μην εφαρμόσει, καθόσον είναι αναγκαίο, τα ενδεχομένως υφιστάμενα προγενέστερα ή άλλα συναφή μέτρα,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Αντικείμενο της παρούσας προσφυγής είναι η απόφαση της Επιτροπής Ε (1999) 4559, της 14ης Δεκεμβρίου 1999, με την οποία καταργήθηκε η ενίσχυση που είχε χορηγηθεί στην προσφεύγουσα, εθνική ένωση των συνεταιρισμών των παραγωγών του οικείου τομέα, με την απόφαση Ε (84) 500/213, της 29ης Ιουνίου 1984. Η αίτηση χορηγήσεως της ενισχύσεως είχε υποβληθεί, κατ' εφαρμογή του κανονισμού (ΕΟΚ) 355/77 του Συμβουλίου, της 15ης Φεβρουαρίου 1977, περί κοινής δράσεως για τη βελτίωση των συνθηκών μεταποίησης και εμπορίας των γεωργικών προϊόντων⁽¹⁾, με σκοπό την κατασκευή τριών κέντρων αποθηκείσεως, συσκευασίας και εμπορίας ελαιολάδου στους δήμους Castri (επαρχία του Lecce), Eboli (επαρχία του Salerno) και S. Lorenzo (επαρχία του Ρηγίου της Καλαβρίας).

Η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται σε τρεις κυρίως αιτιάσεις: μη λειτουργία των χρηματοδοτηθεισών εγκαταστάσεων, διαφορές των κατασκευασθεισών εγκαταστάσεων έναντι των σχεδίων, παροχή ανακριβών στοιχείων σε σχέση με την ύπαρξη, εντός των ίδιων περιοχών, εγκαταστάσεων συσκευασίας και αποθηκείσεως ελαιολάδου του ίδιου τύπου με τις χρηματοδοτηθείσες.

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρόμοια με τα προβαλλόμενα στην υπόδ. T-61/00, APOL κατά Επιτροπής. Ειδικότερα η προσφεύγουσα υποστηρίζει τα εξής:

- Η καθής προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία των στοιχείων που παρέσχε η προσφεύγουσα σε σχέση με την ύπαρξη, εντός των ίδιων περιοχών, εγκαταστάσεων του ίδιου τύπου με τις χρηματοδοτηθείσες.
- Η καθής σφάλει, όταν υποστηρίζει ότι ορισμένες από τις εγκαταστάσεις εμφανίζουν διαφορές έναντι του εγκριθέντος σχεδίου.
- Η καθυστέρηση στη λειτουργία των εν λόγω εγκαταστάσεων αποτελεί άμεση συνέπεια της δεινής οικονομικής καταστάσεως στην οποία βρέθηκε η προσφεύγουσα το 1989, λόγω ζημίας υπερβαίνουσας τα 3,5 δισεκατ. ιταλικές λίρες, την οποία υπέστη για τον λόγο ότι όφειλε να αποδώσει την αξία εμπορευμάτων που είχε στη φύλαξη της και που εκλάπησαν.
- Στην προκειμένη περίπτωση έχουν υπάρξει εν μέρει μόνο παρατυπίες.

⁽¹⁾ ΕΕ 03/017, σ. 149.

Προσφυγή του Lars Bo Rasmussen κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 20 Μαρτίου 2000

(Υπόθεση T-63/00)

(2000/C 135/49)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Lars Bo Rasmussen, κάτοικος Dalheim (Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου), εκπροσωπούμενος από τον Michel Karp, δικηγόρο Λουξεμβούργου, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 20 Μαρτίου 2000 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 22ας Ιουλίου 1999 να μη χορηγήσει στον προσφεύγοντα ειδική άδεια δύομισυ ημερών, από 11 Μαρτίου (απόγευμα) μέχρι 13 Μαρτίου 1998·
- να υποχρεώσει την καθής να καταβάλει στον προσφεύγοντα το συμβολικό ποσό του ενός φράγκου προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης την οποία υπέστη·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων βάλλει κατά της αρνήσεως της ΑΔΑ να του χορηγήσει ειδική άδεια δύομισυ ημερών, προς διευκόλυνση της συμμετοχής του στις γενικές εκλογές που έγιναν στη Δανία το 1998.

Διευκρινίζει συναφώς ότι δεν μπόρεσε να προσκομίσει δικαιολογητικό της συμμετοχής του στην ψηφοφορία, διότι η δανική νομοθεσία δεν επιτρέπει στην εφορευτική επιτροπή να βεβαιώνει τη συμμετοχή του εκλογέα στην ψηφοφορία. Κατά συνέπεια, ο προσφεύγων δικαιολόγησε τη συμμετοχή του μέσω υπεύθυνης δηλώσεως.

Προς στήριξη των αιτημάτων του, ο προσφεύγων προβάλλει τους ακόλουθους λόγους ακυρώσεως:

- Εσφαλμένη και ανεπαρκής αιτιολόγηση της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- Παράβαση του άρθρου 57 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως (στο εξής: ΚΥΚ).
- Προσβολή της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, καθ' όσον, σύμφωνα με τη λύση την οποία δέχθηκε η καθής, μόνον οι υπάλληλοι πολίτες κράτους μέλους του οποίου η νομοθεσία προβλέπει τη χορήγηση βεβαιώσεως συμμετοχής στη ψηφοφορία μπορούν να λαμβάνουν σχετική ειδική άδεια.